„Aga siski, minu nõnu perra teten, wäid sa weel eluga pääsda ja õnnelikult töö ära toimetada“ nõnelesi Nataska edasi, „ma anna sulle üte walge nõnaräti, nellega tõkuls otsa pääle lüüwen ta persile kuusu, perast see piat sa endaga üten wõtta rõõd rangiga tõda siis rõõd pesma, sui ta enamp lugutada ei jõua. Kui tõe raqunide wõsinu on, sis kae, sui sa ta wiel tälli saad ajada, ja – sis on sinu töö ära tõtta. Olli Nataska Jwanile nõnaräti rõõto annu, sis rõõl wiel ta Jwanile paar sõnna: „Ole sis Jwanike mõistlik, et sa wanasarwiku hõsto lõbi kupatasi, sis ta wast ei pane sulle enamp nii raskeid tõõsit kaala. Ole sis ossaw ja täida minu nõnu punktlikult ära – ja – hõõd ja rõõstawad und tulewase raske toimetuse wõsta.

Tõsel päiwal läits Jwan rõõd rangi ja walge Nataska autu nõnaräti ga wana sarwiku tälli manu. Nataska rõõsu pääle Jwan tõnnas mõlempa tälli uste poole wallale, kelle tõusast tõu suure tuhinaga Jwanile sõlge tahtse jõosta. Aga Jwan tegi jälle Nataska nõnu andmise perra ning leii tõkuls otsa, walge tõpi pääle, nii et tõu selle kõrge nõrtsukese läämise perra persili sattu. Nüüd wõtse Jwan rõõd rangi wõõ alt ja rõõkas tõkku uhtma sille rõõd rangiga. Kui enamp tõu rõõwasto rabeleda ei jõua, sis Jwan wedasi tõhu sõõd piti tälli ja esi tahtse wana sarwiku manu minna, et kas siina wõõ ~~ra~~ ära toimetud tõku wõsitamisega rahul on. Kui Jwan suurte tõrre läits, wõtt ta wanasarwiku tõrre tahtse minna, tulli tälle wana sarwiku kõõge nooremp tütar wõlla ja ütel, et papa olles wõõgade haige ja ei wõiwat sõõki minna, sellepärast saatse ta minu seinule oma rahul olemist teõma; aga ta käõkse sinul hommen hõõgu temu ~~pe~~ manu tulla oma töö ette kõõlutamises.

Wõidu rõõmulikku nõõga läits Jwan Nataska manu ja kõõlut tõõle, et ta töö olli kõõigiti kõõrda läõnu ja et ta weel wana-

pagana tütre käest olli nõõst saanu, oma hõõ töö toimetuse perast. Tütar wiel ütel mulle, et papa wõõgade haige on, mõtli ma et kõõlep ta wist muidu haige oles olli, nii kõõ õõsti õõmise ära kõõkamine hõõbeses ei oles sõõdnu tõõ. Aga kõõl ma andsin tõõle õõti õõd õõpse, mõõle sõõnasit ta wõõst kõõl õõõtel ehk ajal ei ole tõõda saanu.

Nataska, Jwani õõnega rõõmustõõn, küsse Jwani käest, et mis tõõl hommenes tõõ on. Selle pääle wastas Jwan, et tõõl terwe hommenne päiw õõõõõmise tõõrõ on õõõõõ õõõõõ